KALLVATTENGOSSEN.

POEM

AF

J. TH. JACOBSSON.

STOCKHOLM.
(FÖRFATTARENS FÖRLAG.)

Pris: 6 öre.

Kallvattengossen.

Hvem vet ej något om dryckenskapen
Och det elände den med sig för,
Att den är ett af de mörkrets vapen,
Som millioner i grund förstör?
Till Josefs öra
Det äfven trängde;
Han fått det höra,
Ty skylten hängde
Snedt öfver gatan på nästa hörn:
Det var till källaren »Gyllne örn».

En morgon går han och styrer färden
Som af en slump förbi krogens dörr,
Och gladt han helsas af Winberg, värden,
Som språkat med honom ofta förr.
»Hvart skall du vandra?»
Han börjar fråga;
»Ej många andra,
Så ofta tåga

Förbi min dörr, utan göra halt —
Kom tag ett glas ty vi ha så kallt».

»Ja, hvarför icke», han höres svara,
Och träder in med högtidlig min.
»Nåväl, min gosse, hvad skall det vara?
Kanske ett glas af mitt spanska vin?
Af 'dry Madeira'
Fins ock på lager,
Och pounsch med mera,
Hvad du behagar;
Tag hvad du tycker och hvad du tål,
Och låt oss dricka din egen skål».

Nu börja kunderna glädtigt skåda
På gossens undrande min och sätt.
Med skämt och löje de honom råda
Att taga in och att välja rätt.
»Tag pounsch, likör,
Och tag vinet sedan».
»Nej, herre, hör!
Jag har valt allredan:
Af Adams öl vill jag ha ett krus,
Ty det ger icke det minsta rus».

»Hvad, *'Adams öl'!?* ja det kan nog vara
En hjelplig dryck, endast något svag».

Och i slog värden af *vattnet* klara,
Som gossen tömde med godt behag.
»Hvad tycks om smaken?»
Nu alla fråga.
»Ni har ej maken,
Det vill jag våga;
Försök blott litet, jag säker är,
Det är det bästa, som finnes här.

»Det är så billigt och godt tillika,
Och om jag dricker ett dussin krus,
Skall hvarken mod eller krafter svika,
Ty Adams öl det ger icke rus.
Tack för kalaset
Och vänligheten,
Men vattenglaset
Och nykterheten
Det passar bäst efter mitt behag,
Ty jag är kallvattengosse, jag».

Snart möt's de åter och värden säger:
»God dag, kom in lille vattuvän;
Och om du ej några pengar eger,
Så vill jag bjuda i dag igen».
»Nej tack, jag tömmer
Mitt öl vid brunnen,

Ty jag ej glömmer
Den smak i munnen,
Jag fick af glaset; den än är qvar,
Men gamla skopan ej osmak. har.

»Hur kan man dricka, det kan jag undra,
Ett sådant otyg som bränvin är,
Som dräper årligen många hundra
Och landets safter och märg förtär,
Som af sig föder
Båd' blod och tårar,
Som hem föröder
Och skapar dårar?
Pehr var ju rusig, det vet ni väl,
Då han helt nyss slog sin bror ihjel».

»Det är nog illa att ta till bästa,
Så att det leder till öfverflöd;
Men tänk, om ingen oss skulle gästa,
Om ingen drucke, — det blef min död!»
»Det kan ej hjelpas,
Det må så vara!
Må krogen stjelpas,
Må krögarn fara!
Ett ärligt yrke han nog kan få;
Farväl, jag måste till mötet gå.

»Följ med, herr Winberg, så får ni höra
Om nykterheten ett föredrag.
Nog mycket nytt der skall nå ert öra,
Båd' gladt och sorgligt af många slag.
Det kan ni göra
För denna gången,
Så får ni höra
Den vackra sången,
Och vill ni träda in i vårt led,
Ni blir kapten till att börja med».

»Det kunde nog vara ganska roligt
Att dina nykterhetsvänner se;
Men få mig omvänd, det är ej troligt,
Att det skall lyckas ens för herr B.
Dock vill jag gå
För att honom höra,
På det jag må
Dig till vilje göra,
Och till kapellet vi följas nu;
Predikan börjar ju klockan sju».

De träda in bland en talrik skara
Af alla klasser, som samlats der,
Och mången tänkte: »hvad kan det vara,
Som gör att Winberg i qväll är här?»

Men han blott hörde
På föredraget
»Om den förförde
I dryckeslaget»,
Hur första ruset blef gossens död,
Om blod och tårar — om brott och nöd.

Då allt var slutadt, en man hörs tala,
Och det var Winberg, som nu uppstod:
»Hur skall jag kunna min skuld betala
I dessa tårar och detta blod?
Hvad jag fått höra,
Har rört mitt hjerta.
Hvad skall jag göra
Uti min smärta?
I morgon tömmer jag giftet ut,
Och denna handel hos mig är slut».

Gefle 1880. Boktryckeri-Bolaget Gestrikland.